

Kapitola dvacátá sedmá

TAJEMSTVÍ NOVÉ MODLITBY FORMULOVANÉ PÁNEM JEŽÍŠEM KRISTEM

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 619 – 626, 27. kapitola.

Dne 16. května 1988 v 4:37 zrána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Většina aspektů zvláštních tajemství obsahu, významu a stylizace Nové modlitby formulované Pánem Ježíšem Kristem nemůže být vyjádřena ani vystižena slovy lidského jazyka. Jsou nad lidské chápání a představivost. Nicméně určitý nepřímý náznak toho, o čem běží v těchto záhadách, poslouží těm, kdo podnikají pouť do hlubin svého nitra.

Dříve než se pokusíme předložit tento náznak, musí předcházet určité vysvětlení pojmu, významu a obsahu samotného slova „modlitba“. Nejjobecnější pojmání slova „modlitba“ je v tom smyslu, že se zavřou oči a vyjádří se slovy ve vlastním jazyce jistý stupeň díkůvzdání, uznání a prosby, adresované Bohu pod rozličnými jmény, adoptovanými různými druhy náboženství na vaší planetě. Toto je velmi úzkým, jednostranným a nejzjevnějším pojmáním termínu „modlitba“.

Je pravda, že verbalizace určitých idejí pomocí hlasivek buď nahlas, nebo v tichosti vlastní mysli, je jednou z integrálních částí každé modlitby. Avšak modlitba sama o sobě má daleko širší užití a uplatnění, jakožto i význam a modus praktikování než jen verbalizaci jakéhokoli druhu. Nejdůležitější aspekt modlitby a způsobu jejího praktikování se vidí v jedincově vnitřním postoji vůči Pánu Ježíši Kristu a jak se odráží v každodenním chování, myšlení, cítění, tíhnutí, pracování či zaměstnání a v rozličných vztazích. V tomto niterném postoji a v jeho odrážení v každodenním životě, na všech úrovních každodenního žití, v následování pravidel definovaných v Desateru duchovních principů nachází se jeden ve stálé modlitbě svým životním stylem. Taková modlitba představuje též pravé uctívání Pána Ježíše Krista. Toť uctění životem, a ne rty či pouhým verbalizováním.

Dalším důležitým aspektem každé modlitby a způsobu jejího praktikování je podnikat niternou pouť denně tak, jak to bylo popsáno v páté kapitole této knihy a též v páté kapitole knihy „Kdo jsi a proč jsi zde?“ Tato je osobní, soukromou a intimní komunikací s Pánem Ježíšem Kristem, pozitivním stavem a s členy vlastní duchovní rodiny z pozice Nejniternější duchovní mysli, jakožto i integrací všech aspektů, úrovní a stupňů veškeré vlastní žijící mysli. Toto je komunikováním z nitra na venek, kdy zevnějšnost je inkorporována do niternosti a kdy funguje jako nástroj nejhlubší niternosti při přinášení rozličných důležitých idejí, pro poskytování rady a pro ukazování kurzu, jaký se radí nabrat či dodržovat. Rada a usměrnění jsou dávány pouze na osobní žádost ze strany toho, kdo koná niternou pouť právě za tím účelem.

Je zde pravidlem, že na této úrovni se nic nemůže nikomu přinášet, aniž kdo specificky požádá, s pozitivním a dobrým úmyslem, aby byl poučen v otázkách podle své potřeby. Na této úrovni a v tomto způsobu modlení vše podléhá zákonu svobody volby. Proto radit někomu něco, co je v rozporu s předloženou žádostí, značí vnucovat mu něco, o co neprosil. To by porušilo jeho svobodu volby a přinutilo by ho činit něco, co se zdráhá dělat nebo nechce udělat anebo nebrat a tu radu ohled. V obou případech duchovní platnost takové rady je téměř nulová, neboť vše, co se činí na nátlak, nemůže se přisuzovat nikomu; a bezohlednost vůči této radě přivádí do opozice vůči pozitivnímu stavu. V tomto případě je znemožněno znovunapojení na pravého Pána Ježíše Krista, na vlastní Nejniternější duchovní mysl a vlastní pravé duchovní poradce.

Nejzevnější modus modlitby verbalizováním nahlas slovy či pronesením ve vlastní mysli, užívaje mluvených slov slyšených v mysli, má také důležité místo v každodenním životě. Tento modus funguje jako potvrzení, platnost a přijetí toho, že je tomu tak i z pozice každodenního typu vědomé mysli. Pronášením této modlitby ve známých a pochopitelných slovech ve vědomé mysli, stává se tato mysl integrální částí celé mysli a je propojena prostřednictvím interiovní mysli s Nejniternější duchovní myslí a se všemi jinými úrovněmi nevědomé mysli. Vědomá mysl svou strukturou a povahou nemá jiné prostředky a cesty spojení a komunikování s jinými aspekty sentimentní mysli než jenom prostřednictvím verbalizování. Kvůli tomuto faktoru je zcela zřejmá extrémní důležitost této formy či modality modlitby. Je-li tento způsob zanedbáván, je vědomá mysl separována a izolována od zbylých částí žijící mysli. Což je nesmírně nebezpečná situace.

Jak víte, nemá vědomá mysl sama o sobě a od sebe žádné prameny ani prostředky k tomu, aby získala náležitou znalost o čemkoliv. Veškerá taková znalost a její chápání, jakožto i způsob jejího vhodného uplatňování přichází z Nejniternější duchovní mysli přes vnitřní mysl a přes jiné nevědomé části zevní mysli. Nemá-li vědomá mysl žádné spojení a nekomunikuje-li s jinými úrovněmi své mysli, pak je nepřírozeně donucena odvozovat takovou znalost ze zevnější, kde neexistuje žádný zdroj vědění a náležitého porozumění. Proto přijímá vědomá mysl vše, co přichází z tohoto nevhodného pramene „vědění“ jako něco pravdivého, náležitého a správného. Takto žije vědomá mysl v iluzi reality, nikoliv v samé pravé skutečnosti. Toť zdroj mnohých lidských problémů a nedorozumění ve všech aspektech lidského života.

Nuže, aby se vyhnulo této nebezpečné šlamastice, vynalezl Pán Ježíš Kristus prostředek spojení a komunikace vědomé mysli s Nejniternější duchovní myslí a všemi jinými úrovněmi mysli, z kteréžto pozice se může odvozovat vhodná znalost, její porozumění i modus jejího uplatňování a praktikování. Tento vynález se jmenuje modlitba. Na úrovni této vědomé mysli je modlitba praktikována pomocí nástrojů a prostředků verbalizace, a to buď nahlas, nebo tiše ve vlastní mysli. Během takového praktikování jsou oči praktikujícího povětšinou zavřeny pro lepší soustředění na obsah, význam a pocitování slov, jež jsou verbalizována. Z tohoto důvodu každému, kdo čte tato slova, se radí velice důrazně, aby praktikoval svou modlitbu ve všech modalitách vlastního života, aniž by vynechal jakoukoliv z nich.

Jak můžete vidět, jsou v zásadě dva typy zevnější modlitby: Je modlitba volná, v níž se otevírá srdce čili mluví se s Pánem Ježíšem Kristem, aby se vyjádřily vlastní city, myšlenky, žádosti atd. vlastními slovy tak, jak vycházejí ze srdce. Toto je volná modlitba, jaká má obrovský duchovní význam, protože opětovně utvrzuje v nejdůležitějším činiteli vlastního života - ve svobodě volby a v tom, že máte svobodný výběr ve věci komunikování a hovoru s Pánem Ježíšem Kristem. Toť prostředek intimního, soukromého a osobního vztahu vůči Pánu Ježíši Kristu. Nevyvolává žádnou

význačnou multiverzální spojitost z toho prostého důvodu, že je něčím, co se děje mezi vámi a Pánem Ježíšem Kristem na velice osobní, soukromé a intimní úrovni.

Jiný typ modlitby je ten, který sestává z velmi pečlivě vybraných speciálních slov, uvedených v určitém pořadí a uspořádaných specifickým způsobem, aby tak napojila a vyvolala interakci v multiverzálním významu. Pro lidské tvory se toto spojení a vyvolání děje bez jejich vědomého uvědomění. Vědomým slovním vyjadřováním těchto speciálních a specifických slov se dovoluje, aby vliv multiverzality proudil do vlastního života, a to směrem dolů až do nejzevnější úrovně vlastní mysli, čímž se ovlivňuje život způsobem co nejhlubším, udržujícím na stezce všemultiverzální duchovní progresse. Přes takovou modlitbu se plně stává částí celku.

Struktura této modlitby sestává ze slov, jaká vždycky mají mnohonásobný souvztažnostní význam. Pro tento početný korespondenční význam může taková modlitba být formulována jen Pánem Ježíšem Kristem. Pouze Pán Ježíš Kristus z pozice Svého Absolutního stavu zná tajemství a skrytý význam všech slov na všech úrovních Stvoření a zóny vymístění a jak se mají kombinovat, sestavovat a přenášet tak, aby měla simultánní a synchronní dopad na všechny úrovně, sféry a stupně multivesmíru, zóny vymístění a planety Nula. Až donedávna měla modlitba, známá jako Modlitba Páně, přesně takovou konotaci.

Modlitba takovéto povahy je přizpůsobena duchovním podmínkám a potřebám, jaké existují v každé epoše duchovní progresse. Ve většině případů taková epocha se rozprostírá přes několik za sebou jdoucích kroků v duchovní progresi multivesmíru. Proto platnost stylizace této modlitby trvá po dlouhé periody času a je nahrazena jenom tehdy, kdy dochází k revolučním změnám ve struktuře duchovního stavu povšechnosti jsoucna a bytí. Jak víte, k takové revoluční změně došlo právě nedávno. Z důvodů těchto změn bylo nutno přeformulovat Modlitbu Páně v Novou modlitbu, jak byla vylíčena v předešlé kapitole. Pro praktické účely může se Nová modlitba nazývat Modlitbou Pána Ježíše Krista pro srovnání s Modlitbou Páně. Termín „Modlitba Pána Ježíše Krista“ neznamena, že se On/Ona modlí, nýbrž značí, že Pán Ježíš Kristus osobně formuloval tuto modlitbu s tím, aby na sebe vzala mnohonásobný souvztažnostní význam do konce tohoto časového cyklu.

Pro tuto svou velice jedinečnou, speciální a specifickou povahu obsahuje Modlitba Pána Ježíše Krista četné záhady, mající přehluboký význam. Jak bylo připomenuto shora, mohou se ve velmi ohraničeném smyslu odhalit tři takové záhady:

(1)

Modlitba Pána Ježíše Krista, jak byla formulována v předešlé kapitole, je jednou částí Nového zjevení, která má mnohonásobné významy. Kvůli této struktuře je každé slovo, použité při konstruování a formulaci této modlitby, čistou souvztažností, která odráží realitu všech aspektů, Stvoření, zóny vymístění a planety Nula. Ve skutečnosti sestává z deseti úrovní porozumění. Každá úroveň odráží různou skutečnost. Nejnižší úroveň významu této modlitby se vztahuje na Novou přirozenost Pána Ježíše Krista a na proces, jakým bude eliminován negativní stav a jak budou všichni spaseni. Devět jiných významů této modlitby se vztahuje na strukturu, obsah, jakost a význam devíti okruhů Stvoření a zóny vymístění a na to, jak mezi sebou působí.

Jiný význam obsažený v této modlitbě je v tom, že definuje a odráží dvanáct kroků duchovního pokroku, které definují a ustanovují specifickou a jedinečnou duchovní povahu každého jednotlivého časového cyklu.

Jedinečná situace a pozice Modlitby Pána Ježíše Krista je ve faktu, že její doslovný význam je zcela a úplně platný ve stejné míře, jako každý z jejích ostatních významů. Doslovný smysl této modlitby byl specificky určen pro vědomou mysl lidských tvorů s tím, aby se udrželi při životě a v dobru, než dojde ke konečné fázi Posledního soudu lidského života a planety Nula. Jak se toho docílilo slovy prosté modlitby, nelze vysvětlit žádnými pochopitelnými lidskými pojmy. Samotná kombinace vybraných slov a jejich umístění ve vztahu jednoho k druhému, jakožto i to, co obsahují a odrážejí, toto vše umožňuje.

(2)

Druhé tajemství Modlitby Pána Ježíše Krista se vztahuje přímo na Pána Ježíše Krista. Pro svou povahu, strukturu, pro svůj význam, obsah a účel je, podle shora uvedeného, v této modlitbě přítomnost Pána Ježíše Krista je co nejúplnější, nejintenzivnější a nejpřímější. Nic v této době na planetě Nula a v zóně vymístění neexistuje, co by dokázalo způsobit plnější, intenzivnější, bezprostřednější a co nejvíc blízkou přítomnost Pána Ježíše Krista než tato zvláštní modlitba.

Toto pochopit je pro lidi velmi těžké. Jak se může přítomnost této velikostí a přirozenosti vpravdě zpřítomnit a uskutečnit prostřednictvím tak prostých slov, jež pro mnohé jsou pouze slovy - prázdnými pojmy či zvuky, nesenými vlnami vzduchem a která v mnohých případech nepřinášejí vůbec nic pro toho, kdo je vyslovuje nebo pro toho, kdo je slyší ?

Ale tuto moc má tajemství souvztažností. Každé slovo jakéhokoliv jazyka je konečnou souvztažností mnohých úrovní reality. Pro lidské tvory v jejich postavení v co nejvíc neobvyklém a nemožném umístění taková slova neznamenaají nic víc, než co je dáno významem připisovaným jim v jejich každodenní komunikaci. Nejsou si vědomi procesu, jakým význam slov jimi užívaných dospěl ke svému obsahu a co bylo jejich určením. Vše, co vědí, je, že tohle je takto a tamto tak není. Ale proč tomu je tak a ne jinak - o tom nemají ani potuchy. A přece je takové slovo nositelem něčeho, co může být nejzáhadnějším myšlenkovým pochodem, který dává vznik realitě jsoucna právě skutečnosti.

Toto je zvláště pravdou o Pánu Ježíši Kristu. Pokaždé, kdy Pán Ježíš Kristus vysloví slovo, činí tak ze Svého Absolutního stavu. V obsahu toho slova je Absolutní význam ideje, jež se vnáší do toho slova. Po té, co se to slovo vysloví, postoupí ze své nejvnitřnější Absolutní niternosti ke svému procesu nejzazší zevnějšnosti. V tomto procesu svého postupování přizpůsobuje se kvalitě a duchovní uvědomělosti života všech těch, kdo zaujímají rozličné úrovně Stvoření. Jak docházejí k porozumění toho, co se vyjadřuje tím slovem, vkládají do toho slova celý obsah svého rozumění. Toto porozumění má kumulativní efekt, takže když to slovo přijde k nejzevnější úrovni Stvoření, a tak vstoupí do zóny vymístění a na planetu Nula, nese v sobě tak obrovskou duchovní sílu, že tato dovoluje duchovní realitě, aby všemožně zachovávala podobu života dokonce i v negativním stavu.

Jelikož pochopení obsahu takového slova má vždy vztah k Přirozenosti Pána Ježíše Krista, přináší to slovo ve svém konečném vyjádření plné chápání Jeho/Její Přirozenosti způsobem co nejintenzivnějším, nanejvýš přímým a úplným, jak jen je možno za obecně existujících duchovních podmínek. Kumulativní suma všeho porozumění různých aspektů Přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak se přidávají ze všech úrovní multivesmíru, je základnou, na níž je osobní přítomnost Pána Ježíše Krista možná. Duchovním pravidlem zde je to, že čím je větší stupeň náležitého pochopení

Přirozenosti Pána Ježíše Krista, tím více se projevuje osobní přítomnost Pána Ježíše Krista.

Jiný aspekt této záhady je ve faktu, že život v zóně vymístění a na planetě Nula může být udržován pouze intenzitou, rozsáhlostí a kumulativní kombinací přítomnosti Pána Ježíše Krista ve Svém Slově. Něco méně by nemohlo udržet ty oblasti při životě. Toť důvod, proč Pán Ježíš Kristus vždy v těch oblastech zachovává Své Slovo, napsané nebo vyslovené v čistých souvztažnostech. Tímto Slovem mohou ty oblasti mít život a pokračovat ve svém poslání poskytovat důležité duchovní poznatky pro veškeré Stvoření a jeho multivesmír.

Nejvnitřnější a nejintenzivnější částí takového Slova byla Modlitba Páně. Mohla by být považována za souhrn všeho jiného, napsaného v takovém Slově. V přítomné době za nyní existujících duchovních okolností přebírá Modlitba Pána Ježíše Krista - jak byla formulovaná v předešlé kapitole - tuto roli a bude mít tento význam až do konce tohoto časového cyklu. Jelikož tato modlitba může být považována za nejniternější a nejintenzivnější část Nového zjevení - za Nové slovo Pána Ježíše Krista, je v ní, tak jak se zjevuje - nejintenzivnější, nejvíce přímá a neúplnější přítomnost Pána Ježíše Krista v každém stupni, stavu a stadiu zóny vymístění a zvláště planety Nula, kde se duchovnost nachází v těch nejvíce nepříznivých, napjatých, znetvořených, zprzněných a zfalšovaných podmínkách. Pouze díky této přítomnosti může přežít každý na vaší planetě a v zóně vymístění.

Tajemství přítomnosti takové specifické, speciální a přesně definované modlitby na místě, ve stavu a podmínkách, kde duchovnost je téměř neexistující nebo kde existuje pouze v znetvořeném, zprzněném a zfalšovaném stavu, je v tom, že prostřednictvím svého souvztažnostního významu dovoluje, aby život proudil od Zdroje Života tam, kde žádný pravý život sám o sobě a ze sebe neexistuje.

(3)

Záhady Desatera duchovních principů, jak byly odhaleny v kapitole dvacet pět této knihy, se plně a mnohým způsobem vztahují i na Modlitbu Pána Ježíše Krista a platí o ní. Nicméně existuje fundamentální rozdíl mezi Desaterem duchovních principů a Modlitbou Pána Ježíše Krista.

Desatero duchovních principů je soustavou pravidel a návodů, jak žít náležitým duchovním životem, co dělat, jak co dělat, proč to dělat a jaký mít vztah k Pánu Ježíši Kristu, jiným a sobě. Naproti tomu Modlitba Pána Ježíše Krista je multiverzální žádostí přinášenou každým zvláštním jedincem, aby se Vůle Pána Ježíše Krista plnila všude ve jsoucnu a bytí i v negativním stavu; aby se poskytovaly veškeré potřeby pro žití pravým životem pozitivního stavu; aby tu byla nepřetržitá ochrana proti útokům negativního stavu; a žádostí o podobně důležité duchovní věci, nutné pro splnění účelu a poslání toho kterého života všude, kdykoliv a v komkoliv.

Modlitba Pána Ježíše Krista je základnou, na níž se Desatero duchovních principů uplatňuje. Za prvé je třeba požádat o to, co se má dělat. Pán Ježíš Kristus nemůže nikomu vůbec nic vnucovat pomocí nějakého požadování, mandátu, nátlaku či vyhrožování. Bylo by to v rozporu s Jeho/Její Přirozeností. Pamatujte si, že život každého jedince závisí na jeho schopnosti svobodně volit a měnit se. Jestli si jedinec zvolí podle své vlastní vůle poprosit Pána Ježíše Krista o cestovní mapu života a o prostředky, jak se ubírat tou cestou úspěšně a účinně, pak tehdy a jenom tehdy Pán Ježíš Kristus odpoví na takovou žádost a zaopatří jedince sadou principů, které to vše umožňují.

Aby každý ve Stvoření, v zóně vymístění i na planetě Nula měl k dispozici univerzální modus pro požádání Pána Ježíše Krista a přístup k Němu/Ní s takovou prosbou, byla Jím/Jí formulována speciální tajemná sada slov, která po té, co jsou vyslovena, umožňují, aby každý byl obdarován speciálně uspořádanými principy života a žití v souladu s přirozeností pozitivního stavu. Jak vidíte, platí toto pravidlo univerzálně. Důvod, proč taková modlitba je aplikovatelná i v pozitivním stavu Stvoření, je v tom, že jeho členové tam ve svých myslích mají tu ideu, jež jim říká, že mohou svobodně popírat nebo odmítat Pána Ježíše Krista jako jediný Zdroj svého života. V každodenním životě či kdykoliv taková představa jim vstoupí do vědomí, si musí zvolit, zda ji přijmout, nebo ji odmítnout. Pronášením této modlitby, speciálně upravené Pánem Ježíšem Kristem, odmítají přijmout tu ideu, takže vypadne do zóny vymístění, poskytujíc jí život. Kdyby z nějakého či jiného důvodu selhali ve vyvolávání procesu odmítání té představy tím, že by nepotvrdili své rozhodnutí prostřednictvím Modlitby, kterou akceptují Pána Ježíše Krista jako jediný Zdroj života a všeho pozitivního a pravdivého, stane se to, že ta idea má moc zachytit se v jejich mysli a stát se integrální částí jejich vůle. V okamžiku, kdyby se to stalo, spadli by do negativního stavu. Takže z tohoto nadhledu funguje souvztažnostní význam této modlitby jako nepřetržitá ochrana proti takové případně události.

Zodpovědností každého nositele svobody volby, již každý žije a je na živu, je udržovat tu svobodu volby. Modlitba Pána Ježíše Krista záhadným způsobem zajišťuje, že tato svoboda volby zůstává neporušena. Podíl zodpovědnosti v této svobodě volby je ve faktu přiznání, že můžeš být svoboděn z Pána Ježíše Krista, Jím/Jí, skrze Něj/Ni a s Ním/Ní, kdo Sám/Sama je Absolutní svobodou. Zapřením tohoto faktu se připravujete o tuto svobodu. Vždyť popíráte-li Absolutní svobodu a její Absolutní zdroj, pak popíráte jakoukoliv svobodu. V takovém případě se vlastní svobodnou volbou popírání stáváte otrokem něčeho, co nemá nic společného s čímkoliv svobodným. Ztrácíte vlastní svobodu v zájmu někoho či něčeho jiného. Aby se zachovala tato svoboda volby netknutá a neporušená, je třeba neustále žádat Absolutní zdroj, aby tě chránil před její ztrátou a aby tě zásobil všemi potřebnými prostředky pro ubrání té svobody. Modlitba Pána Ježíše Krista slouží tomuto účelu na multiverzální úrovni.

Existují mnohé jiné velké záhady vztahující se k Modlitbě Pána Ježíše Krista. Jsou však nad rozsah lidského chápání. Kdyby byly zjeveny, neměly by vůbec žádný smysl. V tomto bodě a v této chvíli vše, co bylo v tomto ohledu dosud zjeveno, je postačující k tomu, aby se dalo všem čtenářům těchto slov na vědomí, s čím mají co do činění a proč je tak důležité, aby taková Modlitba existovala dokonce i na nejzjevniternější úrovni verbalizace.

„Kdokoliv má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této krátké kapitole.“